

Casus – Privacy

Na het gezamenlijk ontbijt en het samen koffie drinken aan de eettafel, pakt de verzorgende een formulier. Ze meldt dat ze graag nader kennis wil maken met mevrouw X. Die woont sinds een week op de woongroep. De verzorgende werkt de vragenlijst met mevrouw X door. Enkele momenten uit het gesprek: Geboren? “Ja, ik was er zelf bij.” Na enige tijd noemt mevrouw haar geboortedatum. Waar? “In bed.” Met een beetje hulp noemt mevrouw X haar geboorteplaats. Allerhande vragen over de gezinssituatie, de opleiding, werk, hobby’s en kerk worden besproken. Dan: Bent u tevreden over uw leven? “Ja, hoor. Verdrietige dingen als iemand overleed. Al doende leert men het leven te waarderen. Ik heb het goed gehad. Lekker druk en gezellig.” Ik zit te genieten van dit gesprek. Mevrouw X moet zoeken naar haar antwoorden, maar heeft er duidelijk plezier in om zo in gesprek te zijn. Ze haalt allerhande herinneringen op en lijkt niet te stuiten in anekdotes. Vol humor. De andere bewoners zitten stil aan de tafel. Luisteren ze mee? Dat blijkt zo te zijn. Als het over haar huwelijk gaat, klinkt er opeens een vraag van haar buurvrouw: “En is er een einde aan gekomen?” Mevrouw X vertelt hoe haar man is overleden. Ze is zichtbaar aangedaan.

